

Helle Thorning-Schmidts tale ved Socialdemokraternes partikongres

Taler

Helle Thorning-Schmidt
Statsminister

Dato

28. september 2013

Sted

Aalborg

Kære kongres

I ser helt og aldeles fantastiske ud. Og når jeg står her og kigger på jer, så har jeg det som om, at jeg kender jer alle sammen.

Fra roseuddeling på gågaden, musik på torvet. Dør til dør. Repræsentantskabsmøder. Sommerstævner. Besøg på virksomheder, på skoler, på plejehjem. Valgkampe og fælles oplevelser.

Hvor har vi dog lavet meget sammen os, der er her i salen i dag.

Og en sal fuld af kampklare socialdemokrater, det er det bedste sted man kan være.

Vi er klar til at slå for et stærkt Danmark med solidaritet og ordentlighed. Sådan var det i går. Sådan er det i dag. Og ved I hvad: Sådan vil det også være i morgen.

Nogen kalder det projektet. Andre kalder det fortællingen. I min verden er det mere ligetil.

Forleden var jeg på VUC i Haderslev. Her mødte jeg Anne-Marie. En stærk kvinde på 42 år. Hun arbejder som SOSU-hjælper. Gift og mor til to knægte på 9 og 12 år.

Anne-Marie er ordblind. Det er der mange der er. Og som hun sagde om de mange specialklasser hun havde gået i som skoleelev: ”Jeg lærte da at spille Ludo.”

Hendes mand, der også er ordblind, var gået forrest med et læsekursus. Han havde fået noget ud af det.

Nu var hun så også kommet i gang. Og resultaterne er kommet.

Da jeg mødte hende sad hun med en iPad og skrev på livet løs. Og som hun sagde; ”Tænk sig at jeg skulle komme til at skrive en historie”.

Endnu bedre: Hun fortalte, at hun nu kan læse lektier sammen med børnene. Jeg har så meget respekt for Anne-Marie.

Respekt for at hun fortæller sin historie. Men jo mest af alt for, at hun så beslutsomt vil forme sit eget liv.

Hvert eneste menneske er noget særligt. Hvert eneste menneske skal kunne række ud efter sine drømme. Hvert eneste menneske skal ses.

Og nej, det er ikke alle, som kommer fra start med 100 kilometer i timen. Og nej, det er kun de færreste, der klarer livets mange genvordigheder alene og uden at snuble undervejs.

Vi har brug for hinanden. Vi har brug for vores sidemand på arbejdspladsen. Vores nabo. Vores børns venner.

Vi har brug for et stærkt fællesskab. Så der altid er en vej tilbage til arbejdslivet, hvis jobbet ryger. Så der altid er fri og lige adgang, hvis sygdom rammer. Så vores ældre møder omsorg. Og så Anne-Marie kan få sin læse- og skriveundervisning.

Det er dét, det hele handler om. Det er dét, vi kæmper for.

Vi er tre partier i regeringen. Det tror jeg, at de fleste har bemærket. Og nej, vi er ikke ligesom VKO. Vi gør det på vores måde. Mindre spin og mere substans.

Det er måske ikke altid lige strømlinet. Men der bliver truffet flere beslutninger.

Jeg vil sende en varm tak til Margrethe Vestager og Annette Vilhelmsen for et godt og stærkt samarbejde.

I tager ansvar for Danmark. Hjemme og ude. Også når det er svært.

Vi har været vidner til, at mænd som kvinder, børn som gamle, brutalt blev slået ihjel med giftgas af regimet i Syrien.

Verdenssamfundet var nødt til at handle.

For historien har lært os, at det har en pris at lade uretten og mørket slå rødder. Og at vi ikke kan kigge væk, når et regime myrder sin egen befolkning.

Derfor traf vi en beslutning om en direkte og utvetydig politisk støtte til vores nær- meste allierede. Det var ikke en let beslutning hverken for mig eller resten af regeringen.

Det må en sådan beslutning aldrig være. Men den var rigtig.

I den endeløse kamp mellem ret og uret, kom vi et skridt tættere på en mere retfærdig verden.

I dag kan vi med tilfredshed konstatere, at truslen om en målrettet og begrænset militær aktion hjælp.

I stedet for at bygge nye lagre med dødelig gas, skal de kemiske våben nu helt fjernes fra Syrien. Slut med giftgas mod børn i Damaskus.

Som sagt. Regeringen består af tre partier.

Men jeg vil også gerne sende en hilsen til vores venner i Enhedslisten. Vi har indgået nogle vigtige aftaler, som er gode for Danmark. Vi er ikke enige om alt. Men vi deler en tro på, at vi lever i et særligt land, som vi skal passe godt på.

Tak for samarbejdet.

Kære kongres.

Socialdemokraternes historie går mere end 140 år tilbage.

Alligevel taler nogen til os, som om vi er nogle lidt forstyrrede teenagere. Som

burde bruge mere tid på at finde ud af, hvad vi vil, når vi bliver voksne.

Der er også dem, der mener, at vi lige så godt kan flytte ud på Frilandsmuseet.

Andre, som tilsyneladende ikke har været i godt humør i årevis, kloger sig veloplagt på vores snarlige bortgang.

Men hør lige her.

Vi har mere lod og del i det danske samfund end nogen anden politisk kraft. Vi er gået forrest i kampen for at sikre rettigheder og retfærdighed.

Vi er en bevægelse, der hele tiden bygger på dét, den forrige generation skabte. Og husk nu; man skal ikke undervurdere Socialdemokraterne.

Kære kongres.

Før valget satte vi os det mål, at Danmark skulle videre. Videre efter 10 år med blokpolitik.

Videre efter den værste økonomiske krise siden anden verdenskrig. Videre efter at vi på få år tabte langt over 100.000 arbejdspladser. Videre efter grænsebomme og diskriminerende pointsystemer. Videre efter bankkrak og finansfiduser.

Da vi fik ansvaret gik vi i gang fra dag ét.

Afskaffede fattigdomsydelserne, så vi får børn ud af fattigdom.

Fremrykkede offentlige investeringer, så vi kunne sikre arbejdspladser i hele landet.

46 milliarder kroner sidste år - det højeste niveau i 30 år. 44 milliarder kroner i 2014. Det kan mærkes. Det holder hånden under beskæftigelsen.

Nye krav til unge på kontanthjælp.

En hjælpende hånd til vores fattigste pensionister.

Afgiftslettelser til vores virksomheder.

Modernisering af forsvaret.

Streng styring af vores fælles husholdningskasse.

Vi investerer 90 milliarder kroner i at styrke vores konkurrenceevne og Danmark.

Som den første regering nogensinde har vi opstillet sociale 2020 mål. Ingen skal glemmes i samfundets blinde vinkler. Vi indfører en ny behandlingsret for psykisk syge. Alle skal med.

På et tidspunkt, var der vist en eller anden, som sagde noget om, at regeringen var gået reform amok. Man skulle tro, at det var én, som vidste, hvad hun talte om.

Ja, vi har haft travlt. Vi har handlet. Der er blevet spildt mælk under vejs. Æg er blevet slået i stykker. Det har tit været op ad bakke. I har alle sammen mødt en nabo eller en kollega, som havde flere spørgsmål, end I synes, I havde svar. Jeg ved udmærket godt, at I har kæmpet for at forklare, hvad vi har gjort. At I har brugt kræfter på at overbevise om, at det tager tid at vende udviklingen i Danmark.

Jeg kender jeres indsats.

Derfor er jeg også glad for, at jeg i dag kan sige; Danmark er tilbage på sporet.

Der er ved at ske et stemningsskifte i dansk økonomi. Boligmarkedet er langsomt ved at tømme op. Danskerne er ved at genvinde troen på fremtiden. Der er så småt kommet lidt mere fart i hjulene. Vi er begyndt at tage livtag med de udfordringer, som hobede sig op under VKO.

Og det bedste er; arbejdsløsheden, den går ikke op. Den går ned. Så ja, Danmark er tilbage på sporet. Og her skal vi blive.

Men vi skal ikke tage fejl af udfordringen.

Krisen kaster fortsat lange skygger. Husk på, at det var 400 milliarder kroner, som gik op i røg, da finansboblen bristede. Vi betaler fortsat regningen for 00'ernes sorg- løse omgang med pengene. Hver eneste krone skal vendes og drejes. Vores unge skal i arbejde.

Men at Danmark gik i stå under VK-regeringen betyder ikke, at verden stod stille. Tværtimod.

Vi lever i en tid med enorme forandringer.

De teknologiske tigerspring er dramatiske. Tænk på hvordan vi på ganske få år har fået et samfund, hvor over 90 procent af danskerne har adgang til internettet.

Eller tag noget mere konkret. Skibsfart.

På Langelinie i København ligger i disse dage verdens største containerskib. Majestic Maersk, hedder det. Skibet kan bære 18.000 containere. Det svarer til en last på 36.000 biler. Hvis man lagde Eiffeltårnet ned ved siden af Majestic Maersk, ville vores franske venner ikke bryde sig om resultatet.

Alligevel er der kun 19 besætningsmedlemmer.

I dag producerer vi høreapparater i Danmark. Om få år er det måske kunstige ører. Ja, I hørte rigtigt – ører groet frem i et laboratorium.

Men vi er ikke bange for forandring. Vi er grundlæggende optimister og fuld af tiltro til fremtiden. Og sådan har det altid været.

Tag bare vores valgplakat fra 1939. En fin lille sag i sort og hvid. Budskabet er simpelt og klart: Frihed-Fred. Arbejde.

Og sørme om man ikke i baggrunden kan se både en dampfløjte og en rygende skorsten. Fremtiden og arbejdspladser anno 1939.

Og sådan er det stadigvæk. Vi kan godt lide en rygende skorsten. Den betyder vækst og job. I 2013 skal den bare have et lille filter på. Så røgen er hvid og ikke sort.

Vi er parate til forandringerne. Til udfordringerne. Men vi ved også godt, at det stiller større og nye krav til vores fællesskab.

Det er jo godt, at danske virksomheder søger ud i verden. Men det skal også give job herhjemme.

Det er godt, at der bliver brug for flere med en god faglig uddannelse. Men det stiller også nye krav til specialarbejderen.

På samme måde er det godt, at vi bliver flere mennesker på jorden. Men det stiller krav til, hvordan vi bruger vores fælles ressourcer.

Kort sagt: Meget er kastet op i luften. Og det er ikke sikkert, at det lander, som det plejer, når det falder ned.

I sådan en tid er det Socialdemokraternes opgave at sikre, at forandringer og tryghed går hånd i hånd.

Det er en opgave, vi sammen med vores venner i regeringen står ganske alene med.

Der er nogle partier, som altid mener, at alting var bedre i går end i dag. For dem er tiden et hjul og politik handler om at få det til at stå stille.

De tror, at de fleste problemer forsvinder, hvis bare vi lukker os inde bag grænsebomme. Pyt så med, at hundredtusindvis af arbejdspladser afhænger af verden omkring os.

At stå stille kan måske føles godt et år eller to. Men hvis ikke vi selv griber efter fremtiden og former den, så er det os, som bliver grebet og formet.

Og så er det ikke os selv, der bestemmer. Så er det de globale markeds kræfter som i sidste ende afgør, om vi har råd til folkepensionen.

Andre partier ønsker til gengæld at vende op og ned på det hele. Tag bare de Konservative og Liberal Alliance. På et par uger i august brugte de to partier omkring 100 milliarder kroner på skattelettelser.

Jeg tør slet ikke tænke på, hvor dyrt det bliver for Danmark, når de to partier holder landsmøder.

For os er det ikke en mulighed at stå stille. Og det er slet ikke en mulighed at kaste velfærdssamfundet overbords i panik, fordi en bankdirektør har fundet ud af, at skattetrykket er lavere i Schweiz.

Vi er overbeviste om, at hvis vi handler rettidigt, så kan vi fastholde et stærkt og solidarisk fællesskab i Danmark.

Det er derfor, vi hele tiden gør to ting.

Vi investerer i mennesker, så de er bedst muligt rustet til at møde morgendagens udfordringer.

Vi investerer i fællesskabet, fordi vi vil have et Danmark, hvor der altid er en hånd til et menneske, som rækker ud efter hjælp.

Og vi handler.

Til næste år bruger vi 21 milliarder kroner på SU. Så de unge kan blive læger, ingeniører, svejsere, pædagoger, industrioperatører.

Aldrig har vi brugt så mange penge på, at vores unge bliver dygtigere.

Og så løser vi en udfordring, vi har været optaget af længe. Vi får en bedre folkeskole.

En skole, som for alvor gør noget ved, at der i hver klasse sidder 3-4 elever, som ikke lærer det, de skal for at klare en ungdomsuddannelse.

Kære kongres.

Nu sker det. Vi gør en god skole bedre.

Flere timer i matematik og dansk. Engelsk fra 1. klasse. Med ressourcer til efteruddannelse af lærerne. Med tilbud om lektiehjælp. Med ny og spændende undervisning. Med flere timer.

Med folkeskolereformen bliver vores børn bedre rustet til at møde verden.

Vel og mærke alle børn. Vi har fået en skole, hvor hver eneste dreng eller pige hver dag kommer op at stå på tær.

Men der er en del af det danske uddannelsessystem, som er blevet overset de seneste år, nemlig vores erhvervsuddannelser.

For ganske få år siden, var det knap en ud af tre unge, der efter folkeskolen startede på en erhvervsuddannelse. De fik et fag, som gav dem en bro ind i arbejdslivet. Som gav dem en faglig stolthed. I dag er det knap hver femte.

Og frafaldet er tårnhøjt. Halvdelen af dem, der starter på en erhvervsuddannelse, falder fra. Halvdelen. Det er rent ud sagt ikke godt nok.

Hvis det samme var tilfældet på gymnasierne, ville vi ikke tale om andet.

Det er nogle gange som om, at det ikke er så fint at få en faglig uddannelse, som det er at få en boglig. Men sådan ser vi ikke på det. Vi siger nej til den form for uddannelsessnobberi.

For et par uger siden besøgte jeg Hvidovre TEC. Her mødte jeg entusiastiske unge, som går til deres skolegang med energi og højt humør. Som begejstret fortæller, at de lige har splittet en bil ad for så at samle den igen på en helt ny måde.

Det engagement svigter vi i dag. Det skal være slut. Og derfor fremlægger vi om kort tid en samlet plan for en ny erhvervsuddannelse.

Kvaliteten skal op. Derfor skal vi have adgangskrav. Det gør ikke noget, at vi stiller krav til de unge i folkeskolen. Ingen vinder ved, at unge bliver optaget på en uddannelse, de ikke er rustet til. Mindst af alt de unge selv. Men de skal så selvfølgelig have en anden vej til uddannelse og job.

Vi ved også, at alt for mange unge oplever, at dagen på uddannelsesstedet er for kort.

Nogle steder får de unge kun fire klokketimers undervisning om dagen. Det er ikke fair overfor eleverne.

Det kræver tid. Ja, det kræver hårdt arbejde at blive dygtig til sit fag. Derfor skal de unge på erhvervsuddannelserne have flere timer. Det får de nu.

Som noget nyt vil vi sikre, at de unge får mindst 26 klokketimer om ugen på deres grunduddannelse.

Der er mange dygtige lærere og ildsjæle på erhvervsuddannelserne. Tidligere håndværkere som lærer fra sig. Voksne med meget på hjertet og lyst til at engagere sig i de unge.

Men med flere timer, større faglighed og nye adgangskrav, kommer der også nye udfordringer til underviserne.

Derfor skal alle lærere på erhvervsuddannelserne fremadrettet have erhvervspædagogiske kompetencer.

Vi ændrer erhvervsuddannelserne. Til gavn for de unge og Danmark.

Med seje og beslutsomme skridt arbejder vi dag efter dag på at nå vores mål. Vi vil, at vores unge bliver den bedst uddannede generation i historien.

Men uddannelse er ikke kun noget for de unge. Behovet for hele tiden at blive dygtigere forfølger os alle sammen.

Særligt dem, der ikke i ungdommen fik så meget uddannelse med sig.

Titusindvis af ufaglærte job bliver nedlagt. Samtidigt kræver nye job en uddannelse eller en særlig færdighed.

Derfor skal vi forpligte os på det dobbelte uddannelsesløft.

Med Vækstplan DK sikrer vi en milliard kroner til voksen efteruddannelse.

Og når vi i løbet af den kommende tid kigger hele beskæftigelsessystemet igennem, skal vi også se på, om vi får nok for pengene. Mon ikke vi kan bruge

tiden og penge- ne bedre end på at bygge spagettitårne.

Der er meget at bygge på.

I mandags var jeg i Horsens. Her samler man de lokale virksomheder, uddannelsesinstitutioner, jobcenter og a-kasserne under samme tag. På den måde kan man matche de ledige med præcis det job eller det uddannelsesstilbud, der er bedst. Det lyder enkelt og ligetil. Og det virker.

Hundredvis af job på under et år.

Det er da en god løsning. Endda her og nu.

Jo, vi investerer i mennesker. Det giver mod til forandringer.

Det giver tryghed til at møde det nye i stedet for at håbe på, at det driver over, mens man kigger væk.

Men vi skal også investere i vores fællesskab. For fællesskab kommer ikke bare af sig selv. Det er noget, vi skal kæmpe for.

Det gælder i det små. Det gælder i det store. Og det gælder mest af alt i den måde, vi er sammen på. At vi har en respekt for de spilleregler, som vi har stillet op i fællesskab.

Derfor skal vi også sige klart fra over for de bander, som har valgt at leve udenfor loven.

I nogle lommer af vores samfund tror man mere på jungleloven end på grundloven. Unge som i forvejen lever i udkanten af fællesskabet bliver suget ind i miljøer, hvor det er hverdag at terrorisere naboerne, hvor man brænder biler af, hvor man smider sten efter politiet og redningsfolk.

De mere forhærdede bandemedlemmer retter et direkte angreb på vores retssamfund, når de truer vidner. Når de konsekvent forsøger at intimidere politiet, er det os alle sammen, de forsøger at underkue.

Den utryghed, som kriminaliteten skaber, spreder sig som ringe i vand. Den

påvirker os alle. Vi oplever en anti-social adfærd, som kræver et stærkt modsvar.

Vi har fra dag ét sat kampen mod bøller og bander højt. Vi har givet boligområder mulighed for at sige nej til at huse personer, som tidligere har blæst højt og flot på reglerne.

Vi bruger flere penge på at bekæmpe den organiserede kriminalitet. Vi har sikret flere fængselspladser til de mest hårdkogte indsatte.

Nu tager vi et nyt skridt. Vi prioriterer 200 millioner kroner ekstra på at bekæmpe og forebygge bandekriminalitet.

Vi skal være bedre til at forhindre, at de unge blive en del af banderne. Forebyggende samtaler. Et kærligt men bestemt vink med en vognstang til de unge og deres forældre om, at de er på vej i uføre.

Vi må ikke være berøringsangste, når det handler om at forhindre, at et ungt menneske bliver fristet af et miljø, der måske ved første øjesyn kan tilbyde et liv i overhalingsbanen, men som altid ender i rabatten.

Vi skal række så langt vi kan.

Men vi skal også vise, at vi er konsekvente.

Derfor skal vi sætte hårdere ind over for skydevåben i det offentlige rum. Og måske er det i virkeligheden en dårlig ide, at bandemedlemmer kan blive prøveløsladt eller komme på udgang, når deres venner udenfor har travlt med at bekrige hinanden.

Vores domstole er retssamfundets grundsten. Vi kan ikke acceptere, at retssager igen og igen udvikler sig til tilløbsstykker for bandemedlemmer og hangarounds.

De tror, at de med deres blotte tilstedeværelse kan påvirke vidner, politifolk og omverden til at se bort fra deres kriminalitet.

De tager fejl.

Som noget nyt vil regeringen oprette en særligt sikret retssal ved Vestre Fængsel. Ingen skal føle sig hævet over loven. Vi siger klart fra over for banderne.

Vi vil beskytte vores fællesskab.

Det handler ikke kun om at værne om de grundlæggende spilleregler. Men også om at beskytte de rettigheder som helt almindelige lønmodtagere har kæmpet for gennem mere end hundrede år.

De rettigheder bliver bragt i fare, når vi oplever social dumping.

Og derfor har vi handlet.

Vi har skærpet kravene til registrering af udenlandske virksomheder.

Vi har øget kontrollen med ulovlig godstransport.

Vi har skabt et nyt samarbejde mellem SKAT, Politiet og Arbejdstilsynet. Ronald Reagan sagde engang, at de ni mest skræmmende ord på engelsk er: "I'm from the government, and I'm here to help." Jeg er uenig. Men efter selv at have været med på et kontrolbesøg, forstår jeg godt, hvis der er en kelte arbejdsgivere med dårlig samvittighed, der får det lidt skidt, når de tre myndigheder dukker op sammen en tidlig morgen. Der er afholdt næsten 1500 kontrolbesøg. Der er opkrævet over 70 millioner kroner i bøder. Nu går vi videre. Vi vil have en bedre brug af arbejdsklausuler. Vi styrker myndighedsindsatsen. Vi vil have et stærkere internationalt samarbejde. Bedre kontrol af ulovlig godstransport. Højere bødestraf. Det er meget simpelt: Kampen mod social dumping er en kamp for danske lønmodtagere og for vores velfærdssamfund.

Og kære kongres, det er en kamp, som vi har tænkt os at vinde. For vi har kun et stærkt fællesskab i Danmark, hvis vi fastholder den enkelte lønmodtagers ret til en fair løn og til ordentlige arbejdsvilkår. Men den ret kommer ikke af sig selv. De job kommer ikke af sig selv.

Vi skal hele tiden sikre, at Danmarks konkurrenceevne er god nok. Det er ikke bare virksomhederne, som har et problem, når de har svært ved at sælge deres varer i udlandet. Det er os alle sammen. I foråret vedtog vi Vækstplan DK. Efter en periode med stigende skatter for virksomhederne under VKO letter vi nu

skatte- og afgiftstrykket. Vi sænker spildevandsafgifter. Det hjælper slagterierne. Vi sænker emballageafgiften. Det betyder mindre administrativt bøv. Vi aflyser Venstres kørselsafgift.

Det er godt for virksomheder i byer som Thisted, Kalundborg og Nakskov. Og ja, vi sænker selskabsskatten.

Det er godt, når vi skal kæmpe om at tiltrække nye investeringer til Danmark. Men Vækstplan DK handler ikke kun om at sænke skatter og afgifter. Men også om tilskud til at nedrive faldefærdige huse i landdistrikterne. Bolig-jobordning. Bredbånd på Bornholm. Hele Danmark skal i form. Men vi er slet ikke færdige. Under VKO blev vores konkurrenceevne forringet med næsten 20 procent. Det tager tid at genoprette. Og vi skal slås for hvert eneste job, vi har.

Derfor vil jeg også gerne benytte vores kongres her i Aalborg til at sende en hilsen til de tusindvis af slagteriarbejdere i Danish Crown, som står foran store udfordringer. I udforskede en vej. I foretog et valg. Og det aftvinger respekt. Hvis det står til mig, skal vi fortsat have store industriarbejdspladser som Danish Crowns slagterier i Danmark.

I er ikke glemt.

Et trygt og stærkt fællesskab er den røde tråd i vores fælles velfærd. Men velfærden kræver, at vi har økonomien til det.

I 00'erne var det mere sandsynligt at vinde på et skrabelod, end at Venstres finansministre overholdt budgetterne.

Det går jo ikke i længden. Nu passer pengene. Det skal vi ikke opgive.

Og må jeg give et lille husmorråd. Det kan godt være, at man bliver populær derhjemme og det føles godt, hvis man bruger hele familiens ugebudget mandag, tirsdag, onsdag og torsdag. Men populariteten forsvinder hurtigt, når man når frem til fredag, lørdag og søndag, og kassen er tom.

Derfor har vi lagt en plan for dansk økonomi, der rækker længere frem end bare næste år. Ja, den rækker faktisk frem til år 2020.

Vores plan sikrer, at vi i de kommende år får mulighed for 9.000 flere ansatte i den offentlige sektor. At vi får råd til at bruge 22 milliarder kroner mere end vi gør i dag.

Penge vi skal bruge på uddannelse. På omsorgen for de ældre. Og på at fastholde den frie og lige adgang til sundhed.

Der findes faktisk kun ganske få lande i Europa, som har valgt at gøre som os. Langt de fleste steder står det på nedskæringer, så langt øjet rækker. I Danmark har vi skabt rum til at investere i fællesskabet.

Det er vel egentligt meget godt klaret!

Det er ikke kommet af sig selv. Det kræver, at man tager ansvar. Og at man står ved det.

Det med at stå ved ansvaret er noget, som jeg savner hos Dansk Folkeparti.

Jeg har ladet mig fortælle, at Kristian Thulesen Dahl, går rundt med et lille stykke papir i lommen. Det er vist en gammel meningsmåling, som efterhånden må være meget krøllet.

Men kære Kristian Thulesen Dahl, hvorfor går du ikke rundt med en USB-nøgle. For det kræver mange megabytes at rumme samtlige finanslove fra de 10 år, I havde medansvaret. Her ville du kunne se, at du ikke én eneste gang brugte din indflydelse til at bekæmpe social dumping.

Hvorfor går du ikke rundt med de regnestykker, der viser, at den skattereform, som du bar i gennem med Lars Løkke Rasmussen, gav astronomiske skattelettelser til de allerrigeste.

Og næste gang du i nattens mulm og mørke får en fiks ide om at skære i dagpengene, så ville det klæde dig, om du stod ved dit ansvar og hjalp med at rydde op efter dig selv.

Lige nu går Dansk Folkeparti rundt og siger, at det der med Venstres nulvækst, det bliver ikke til noget.

Har vi hørt det før?

Det der med, at Dansk Folkeparti siger, at de vil forhindre Venstres skattelettelser og nedskæringer.

Kære Kristian Thulesen Dahl, sig det dog som det er: Den eneste mærkesag du har, er at Lars Løkke skal være statsminister i Danmark.

Som I nok har bemærket, har jeg ikke sagt så meget om Venstre, som man kan have lyst til.

Problemet er jo - hvad skal jeg sige?

Forleden dag fandt jeg en gammel avisartikel, som handlede om dansk politik.

I artiklen faldt jeg over følgende citat: ”Er der en plan fra oppositionen? Nej. Vi har et blankt stykke papir. Jeg opfordrer oppositionen til at fremlægge en ny samlet, økonomisk plan før Folketinget åbner”.

Jeg tænkte, det var ligegodt skarpt sagt. Held og lykke med det Magnus. Men ordene tilhørte jo slet ikke Magnus Heunicke. De tilhørte Lars Løkke Rasmussen. Altså tilbage i 2010.

Gør nu som I siger. Fremlæg nu den plan. Hvorfor er det så farligt, at danskerne får at vide, hvad Venstre vil med Danmark.

Det er jo fair nok, at Venstre har flyttet sig selv. Fra at ville investere i velfærden til nulvækst og nedskæringer.

Og på mange måder tror jeg også, at Venstre er mere trygge ved at være 10'ernes hulemænd end 00'ernes julemænd.

Men det der med at dele gaver ud og løbe fra regningen, det holder ikke i en svær tid.

For et par uger siden kom der en rapport, der sort på hvidt dokumenterede, at VK- regeringens økonomiske politik i 00'erne pustede til finansboblen.

Man skulle tro, at bare en enkelt af de VK-ministre, der havde været med hele vejen tog bare en smule af ansvaret.

Men nej. Sådan fungerer det ikke i foreningen af tidligere julemænd.

Hvis skyld var det? Ja gæt selv.

Det var selvfølgelig Socialdemokraternes skyld. Vi skulle jo have forhindret dem, at føre deres egen politik.

Kære Venstre, tror I virkelig selv på det? Tag nu ansvar for jeres økonomiske politik i 00'erne.

I det lys er det måske heller ikke så underligt, at Claus Hjort Frederiksen har forklaret det nuværende hemmelighedskræmmeri med følgende ord: "Henrik Sass Larsen er kun interesseret i at spørge mig: er det de syge, er det de gamle, er det de handicappede, er det de blinde, der skal betale alt det her?"

Claus Hjort tager fejl på et punkt. Det er ikke kun Henrik Sass Larsen, der gerne vil have svar. Det er sådan set os alle, der gerne vil vide, hvem der skal betale for Venstres nulvækst.

Indtil videre må man så bare gætte.

Vi har hørt, at man overvejer brugerbetaling på uddannelse? Vi har hørt, at man overvejer brugerbetaling på sundhed? Hvis ikke det er de ældre, de syge og børnene, der skal spares på, hvem er det så?

Vi har hørt, at sulten skal tilbage i Danmark, og at lønningerne i Tyskland er meget bedre.

Hvis det nu er det, man mener i Venstre, så sig det dog. Måske bliver vi klogere, hvis vi ser på, hvad Venstre ikke vil. Det er nu faktisk også lidt nedslående.

For et par uger siden indgik vi en aftale om Togfonden DK. Vi ligestiller olieselskaberne i Nordsøen. Det er rimeligt, at alle betaler det samme i skat. Det giver lidt over 28 milliarder kroner.

For os socialdemokrater er det ligetil. Lad mig sige det helt klart; olien i Nordsøen tilhører os alle sammen.

Og derfor investerer vi de over 28 milliarder kroner i vores fælles infrastruktur. Vi elektrificerer jernbaner. Og får en timemodel mellem vores landsdele.

Anlægsarbejdet vil skabe nye arbejdspladser. Titusindvis af danskere kommer til at spare tid hver dag.

Jeg forstår egentlig godt, at de olieselskaber, som før slap billigere i skat, ikke er helt tilfredse med vores aftale. 28 milliarder kroner er sådan set også mange penge.

Men at Venstre slås med næb og klør for at undgå, at danskerne får lod og del i rigdommene i Nordsøen, det forstår jeg til gengæld ikke.

Togfonden siger noget om hvem Venstre er. Og den siger noget om hvem Socialdemokraterne er.

Vi er et parti, der tager ansvar for hele Danmark. Vi ønsker en retfærdig fordeling af vores velstand. Vi tror på, at vi har et ansvar for hinanden. Vi er klar til at favne forandring og forme fremtiden med vores solidaritet og tryghed intakt.

Derfor ser jeg også frem til den 19. november.

Valget i kommuner og regioner er vigtigt for os alle sammen. For det betyder noget, om det er en socialdemokrat, der sidder for bordenden. Særligt i en tid hvor pengene ikke er så mange, som de var engang.

Der er brug for stærke socialdemokratiske borgmestre og regionsrådsformænd. I er tæt på borgerne. I kender hverdagen.

De seneste uger har jeg været rundt i hele Danmark. Og jeg har mødt kampklare borgmestre og spidskandidater.

I kan trygt og stolt stå på jeres resultater. Jeg er ikke i tvivl om, at vi får et bedre valg end spåmænd og spåkonerne forudsiger.

I kender mig. I ved, at jeg tager del i valgkampen. Ikke kun når solen skinner, men også når det regner og stormer.

Jeg glæder mig til at stå på torve og gader og dele roser ud. Jeg glæder mig til at møde vælgerne sammen med jer.

Præcis som jeg til sommer glæder mig til at gå i valgkamp for vores kandidater til Europa-parlamentet.

Kære kongres.

Vi står to år inde i valgperioden. Der har været meget slid. Der har været meget modvind. Men nu kan vi se resultaterne af vores indsats.

Rekord mange unge i uddannelse. Flere og bedre skoletimer til vores børn. Flere penge til psykiatri. En ny erhvervsuddannelse. Togfond for hele Danmark.

Konsekvent indsats overfor bander. Opgør med social dumping. Styr på budgetterne. Lavere arbejdsløshed.

Danmark er tilbage på sporet.

Nu skal vi bevæge os fremad. Vi investerer i mennesker. Vi investerer i fællesskabet. Ansvar er ikke noget vi løber fra.

Ansvar er noget vi tager på os.

Vi er socialdemokrater.

Vi gør det, som er bedst for Danmark.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/helle-thornings-tale-til-socialdemokraternes-kongres-2013>